

Leni Saris

Weg van Wolkensteyn

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Lauri Laets was bezig een late zondagse ontbijttafel te verzorgen.

Gewoonlijk deed ze dit graag, maar deze keer was het minder feestelijk dan anders. Het was altijd leuk, zo zondag vroeg met haar man Joël, maar de glans was er wat af nu ze pas een drukke familievakantie achter de rug hadden. Het was heerlijk geweest met Joëls familie in de Schotse Hooglanden en het kerstfeest en Hogmanay waren ongelooflijk mooi geweest. Het was gewoon weer wennen in het dagelijkse gareel te lopen. Ze miste de anderen.

Door de week was het nog erger. Joëls journalistieke bezigheden zorgden ervoor dat ze vaak alleen was, ook al maakte hij niet langer van die maandenlange reportages naar de gevaarlijkste gebieden die hij vinden kon. Sinds hun huwelijk had hij een andere functie gekregen, maar toch kon hij wekenlang in het buitenland vertoeven. Weliswaar was hij ook vaak thuis, maar aan zijn onregelmatige werktijden moest Lauri erg wennen.

Het kwam ook omdat Lauri al een eenzame jeugd achter de rug had. Haar moeder was jong overleden en haar vader was Rolf Goudakkers,

de steenrijke zakenman. Hij was nog vaker van huis dan Joël.

Toen hij hertrouwde, kreeg ze naast een stiefmoeder ook een broertje. Pascal deed ontzettend aardig, maar bleek een regelrechte nachtmerrie voor haar te worden. Zijn pesterijen en treiterijen waren vreselijk, maar toen ze bijna volwassen werden, stond hij haar werkelijk naar het leven. Haar vader kon haar aantijgingen niet geloven en zo groeide ze in angst op. Pas sinds Joël in haar leven kwam, geloofde ze dat er liefde en geborgenheid bestond. Pascal was door haar vader verbannen toen hij in de gaten kreeg dat zijn dochter de waarheid sprak. Maar het had Lauri wel getekend.

Na haar huwelijk was Lauri van plan geweest voor dierenarts te studeren. Maar ze werd uitgeloot en had geen zin een alternatieve studie op te nemen. Joëls achternichtje Margriet Gartré vroeg haar toen te helpen in haar boetiek. Hoewel Lauri nooit om mode had gegeven, voelde ze zich al gauw fantastisch op haar plaats in de moderne kledingzaak. Margriet was ingenomen met de nieuwe loot aan de familiestam. 'Je doet het geweldig,' zei Margriet. 'Had je niet liever iets op kantoor of met dieren gedaan?' 'Ik vertroetel dieren te veel,' bekende Lauri, 'en op

kantoor kwam ik niet verder dan de personeelschef. Als ik de vraag beantwoordde of ik de dochter van dé Goudakkers was, lieten ze nooit meer van zich horen.'

'Ze denken natuurlijk dat je een verwend klein mormel bent,' had Joël geplaagd. 'Of ze denken dat je pa jou als een bedrijfsspionne naar ze toe heeft gestuurd, terwijl hij thuis zit te wachten op je informatie om een vijandige overname te plegen. Tja, want je kunt nooit weten wat de oortjes van zijn dochtertje opvangen. Ja toch? Kijk maar niet zo verontwaardigd. Zij kennen je tenslotte niet.'

Boven rumoerde Joël in de badkamer. Lauri keek peinzend naar het plafond en deed daarna de deur open. Ze riep ongeduldig: 'Joël! Schiet nou eens een beetje op... en laat niet zo'n rommel achter! Kom je nou?'

'Nog een paar minuten,' schetterde Joël op volle sterkte. 'Ik moet even opruimen, kom zo.'

'Ja, ja,' mompelde Lauri, die niet veel vertrouwen had in Joëls opruimmethode. Ze was ronduit chagrijnig toen Joël fluitend naar binnen kwam en aan alle kanten blijheid en douchefrisheid uitstraalde. In een verblindend schoon wit shirt riep hij enthousiast als in een tv-reclame: 'Ik ruik de verse koffie... schat, wat

kijk je beteuterd.'

Joël sloeg zijn armen om Lauri heen en kuste haar. 'Is dat omdat ik te lang wegbleef? Ik kan je wel zeggen dat ik de badkamer in perfecte staat heb achtergelaten, heus.'

Lauri begon te lachen. Joël zag altijd kans om wolken weg te blazen.

'Nee, Joël, jij hebt niets misdaan, hoor. Ik ben gewoon een beetje melig na die fijne vakantie. Ik vind het best fijn weer samen te zijn, maar... enfin, ga nou eerst maar eens zitten, dan drinken we koffie voor het echt verse er weer af is.'

'Ik ben benieuwd. Er zit vast meer achter dat 'maar' van jou.'

Joël roerde verstrooid in zijn koffie. Hij hield zielsveel van Lauri en ze paste perfect in de familie waar ze dol op was. Om haar eigen familie gaf ze niet, behalve om haar vader. Maar dat was dan ook haar enige echte familie, want haar tweede moeder gaf niets om haar en dat was wederkerig. Haar stiefbroer, de zoon van haar tweede moeder, de onbetrouwbare Pascal, had zelfs een stuk van haar jeugd verknoeid en was daarmee doorgedaan, totdat Lauri achttien jaar was en voor hem op de vlucht sloeg.

'Wat is er nou, liefje?' vroeg hij geduldig,

toen er nog geen antwoord kwam. ‘Heb je het ergens niet naar je zin? Zeg het dan alsjeblieft, dan kunnen we erover praten.’

‘Ik heb het juist heel erg naar m’n zin.’ Ze reikte over de tafel naar zijn hand. ‘Ik ben ook dolgraag met jou alleen in ons fijne huis, dat is het niet. Bovendien ben ik erg gelukkig met mijn fijne baan bij Margriet. We hebben het zo leuk samen! Maar dat is het juist, die familie van jou is zo uniek, en ik heb zoals gewoonlijk zo genoten van de kerstviering in Schotland. Ik vind het alleen zo jammer dat er buiten die kerstviering nooit eens iets met z’n allen op touw wordt gezet, zie je. Het zijn altijd je pleegzus Sonja en Ian die eens per jaar de familie bijeenroepen – althans het deel van de familie dat zich zo met elkaar verbonden voelt. Waarom doen de anderen dat nou nooit eens? Het hoeft toch niet per se kerstfeest te zijn? Ik zou dat niet graag missen, en niemand van ons, maar toch... Tja, kunnen wij zoiets nou niet eens doen?’ Joël had met stijgende verwondering naar zijn vrouw geluisterd. Zij keek hem vragend aan, omdat er nog steeds geen commentaar was gegeven. ‘Wat denk je ervan?’ vroeg ze dringend. ‘Zeg nou eens iets.’

‘Ben je de trouwerij van onze Pippa en Jesse

vergeten?’ vroeg Joël vriendelijk. ‘Kijk nou niet zo verontwaardigd, schat. Daar was toch ook de hele familie bijeen, wat we overigens te danken hadden aan Jesses vader, maar dat doet er niet toe. Je kunt zo’n heel gezelschap toch niet voor iedere wissewas bijeenslepen?’

‘Nou ja, wissewas... ik bedoel dat we eens iets moesten doen, een soort eh... familievakantie, om toch vooral te zorgen dat die enige band nooit verloren gaat. Een soort traditie.’

Ze schoot in de lach, toen ze de ontzetting op Joëls gezicht zag groeien.

‘Ja, leuk,’ zei hij droog, ‘twee goed bevriende families samen op vakantie en het draait meestal op ruzie, op zijn minst op ongenoegen, uit. Want iedereen wil iets anders. En dan nog... Waar wil je zo’n reünie houden? Hier soms... in ons huis? Lieve kind, weet je wel hoeveel mensen erbij betrokken zijn? Bovendien is er een verzameling klein grut. Stel jij je eens een gezamenlijke vakantie voor met een stuk of acht kleine kinderen die voortdurend de aandacht vragen? Het is echt onmogelijk, meisjelief.’

‘Doe nou niet zo ongezellig, Joël. Met Kerstmis krijgen we toch ook geen ruzie? Alles gaat altijd prima. Het lijkt me zo leuk ook eens iets terug te doen voor Sonja en Ian. Het moet

altijd van hun kant komen. Dat is toch zo?’

‘Ja, dat is wel zo, maar toch...’ Joël vergat zijn koffie en broodjes, hij liep om de tafel heen en ging naast Lauri zitten met zijn arm om haar schouders. ‘Zo, dat praat gezellig. Waarom wil je opeens zo graag een deel van de familie in de aanstaande vakantie bij elkaar halen? Het is nogal wat met zoveel mensen. Waar wil je die allemaal comfortabel laten logeren? Hier kan het in geen geval, dat zie je zelf wel in, denk ik.’

‘Nou dan, eerst waarom ik het wil. Ik geniet zo van jouw unieke familie. Zoals ze met elkaar omgaan, vooral de speciale groep die door de jaren heen een extra stevige band kregen door de bijzondere belevenissen die op hun pad kwamen. Ik zou het dus willen omdat jouw ouders zo bijzonder zijn, omdat ik van ze houd en nooit een echte eigen familie heb gehad. En nu... na de viering in Schotland, blijft dat intense gevoel van warmte. Ik ben zo bang dat het ooit verloren zal gaan en het lijkt me zo enig ook eens een zomervakantie samen te kunnen beleven. Ook voor Sonja en Ian, voor jouw ouders... is dat nu zo’n gek plan?’

‘Ach nee, geen gek plan, maar zie je het allemaal niet een beetje te mooi? De traditionele

bijeenkomst in Schotland, waar alles perfect is geregeld, waar Kerstmis een heel bijzonder feest is, de sfeer daar... Maar stel nou dat een zomervakantie – heel iets anders, voorzien van een stelletje best lieve maar rumoerige kinderen, waar de andere volwassenen weer een beetje anders tegenaan kijken dan de ouders – stel nou dat het mislukt en men elkaar in de haren vliegt uit louter irritatie... wat dan? Weg sfeer... en niet alleen voor de vakantie!’

‘Dierbare pessimist!’ Ze slingerde haar armen met een theatraal gebaar om zijn hals en kuste hem. ‘Kijk nou niet zo bedenkelijk. Ik weet zeker dat het wél goed zal gaan. Wij zijn geen van allen ruziemakers... nee toch? We richten een extra kamer in voor degenen die rust zoeken. Zonder kindergeschreeuw, dat kan toch?’

‘Ja, dat zal wel... je keelt me zowat.’ Joël probeerde aan de beren-omhelzing te ontkomen. ‘Luister nou eens. Waar haal je dan al die ruimte vandaan, schat? Wil je een of ander oud en kil kasteel afhuren?’

‘Nou nee... ik heb wel een oplossing.’ Er verscheen een schelmse lach op het pittige gezichtje van mevrouw Laets-Goudakkers.

‘Misschien zijn er wel ouders en grootouders

die een deal maken over het logeren van de kindjes. Ouders hebben even rust, grootouders zijn waarschijnlijk zielsblij dat ze eens lekker met de kleinkinderen kunnen omgaan zoals zij dat willen. Misschien, maar daar reken ik niet op. Kunnen we straks niet even naar mijn vader rijden?’

‘Ja, maar waar slaat dat nou op?’ informeerde Joël nu toch een beetje kregelig, want hij had weinig behoefte aan een bezoek aan zijn schoonvader in het grote, kille huis, dat inderdaad op een slot leek en waar het niet gezellig wonen was. Lauri en hij hadden nu niet bepaald prettige herinneringen aan het huis. Maar als Lauri naar haar vader wilde, kon hij dat moeilijk weigeren. ‘Goed... ik maak wel een afspraak,’ zei Lauri blij en vermeed het om antwoord op zijn vraag te geven. ‘Wacht nou maar af.’

Ze gingen die middag op bezoek en in de grote hal, waar Joël destijds bijna door Lauri omver was gelopen, was de sfeer nog net zo kil en ongenoeglijk als in een tochtig kerkportaal.

Het zou een best decor zijn voor een spookfilm, dacht Joël, maar ter wille van Lauri zei hij het niet.

Statig daalde mevrouw Goudakkers de brede trappen af, haar smalle hand, voorzien